

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 300. 30 december 1947, Duke Ellington's laatste Columbia-opnamen voor de Record Ban die 1 januari zou ingaan. Hij werkte met kleine groepen dit keer, voor de eerste opname deze musici: Shorty Baker-trompet, Johnny Hodges-altsaxofoon, Harry Carney-baritonsaxofoon, Duke Ellington-piano, Junior Raglin-bas, Sonny Greer-drums. Na vorige week de concert-versie vanuit Carnegie Hall, nu de studio-opname van "The clothed woman".

plaat 1 Duke Ellington a/h Orchestra: The clothed woman (D.Ellington)
E/laatste - 2:52 - CBS 66607

"The clothed woman". Ook het tweede stuk werd in Carnegie Hall gespeeld, de groep uit Ellington's orkest bestaat ~~nu~~ uit Al Kilian en Shorty Baker-trompet, Lawrence Brown-trombone, Jimmy Hamilton-klarinet, Johnny Hodges-alt, Al Sears-tenor-, en Harry Carney-baritonsaxofoon. Dezelfde ritmesectie. "New York City Blues

zelfde Duke Ellington a/h Orchestra: New York City Blues (D. Ellington)
F/1 - 3:10 - idem

"New York City blues" waarin Shorty Baker de trompetsolist was. Tenslotte een gelegenhedswerkje zoals de titel al aanduidt, ~~nu~~ met opnieuw Kilian en Baker-trompetten, naast Brown ook trombonist Tyree Glenn, Hodges op alt-, Jimmy Hamilton en Al Sears-tenoren maar Hamilton solerend op klarinet, en Carney deed niet mee. "Let's go blues".

zelfde Duke Ellington a/h Orchestra: Let's go blues (Duke Ellington)
F/2 - 2:25 - idem

"Let's go blues" met solistisch de musici in deze volgorde: Shorty Baker-trompet, Johnny Hodges-altsaxofoon, Al Kilian-trompe Al Sears-tenorsaxofoon, Tyree Glenn-trombone, Jimmy Hamilton-klarinet en Al Sears-tenorsaxofoon. Verder speelde mee Lawrence Brown-trombone, Duke Ellington-piano, Junior Raglin-bas en Sonny Greer-drums. Einde van het Ellington-overzicht 1945-47, maar het orkest komen we bij toeval meteen weer tegen bij het volgende overzicht. Ik had namelijk geplanned om verder te gaan met Billie Holiday, en haar eerste opname van '45 is van een concert waar ze begeleid werd door de Ellington band met Billy Strayhorn als pianist. Het laatst hoorden we van Billie Holiday in deze NOS Jazzgeschiedenis op 16 oktober 1983, in nummer 199: "Loverman" van 4 oktober '44 voor Decca met een orkest olv. Toots Camerata. De nu volgende ^{opname}, van 17 januari '45, komt uit het tweede jaarlijkse Esquire Jazz Concert dat plaats vond in hetzelfde Los Angeles

Philharmonic Auditorium waar een jaar eerder Norman Granz met zijn Jazz at the Philharmonic was begonnen.

Philharmonic Auditorium waar een jaar eerder Norman Granz met zijn Jazz at the Philharmonic was begonnen. Bij die Esquire concerten werden Awards uitgerijkt naar aanleiding van de populariteitsverkiezing van dat blad. En ook toen was het al zo dat een beroemdheid een andere beroemdheid introduceerde die daarna de winnaar bekend maakte. Filmkomiek Danny Kay introduceert componist Jerome Kern die dan naast de microfoon mompelt. Danny Kay.

plaat 2

Billie Holiday with Duke Ellington a/h Orchestra: I cover the waterfront
8/3 inf. in appl.
8/4 - 3:12 - For Discriminate Collector 1009 (Heyman, Green)
faden in appl.

Billie Holiday op 17 januari 1945 in het Los Angeles Philharmonic Auditorium op 't 2nd Annual Esquire Jazz Concert. "I cover the waterfront" met begeleiding van de Duke Ellington Band waarin Billy Strayhorn de pianist was. De 29-jarige Billie Holiday stond plaathalve onder contract bij Decca dat toen de twee topjazzzangeressen in huis had. Maar zowel Ella Fitzgerald als Billie Holiday werden opgenomen met oervervelende studioformaties achter zich. Toen beide van de contracten los waren heeft Norman Granz de muzikale koers op hun platen bepaald. Maar nu dus Decca. 14 augustus '45 in New York City de eerste opname van een eigen song van Billie Holiday die getrouwd was met Jimmy Monroe, een junk die Lady Day met heroine had laten kennismaken, wat een blijvende verbintenis werd. Niet die tussen haar en Monroe, (broer van Clark Monroe die in Harlem het Uptown House beheerde), want Miss Holiday was geassocieerd met trompettist Joe Guy, ook een spuitser, die in de allereerste begintijd van de Bebop jamde in het Uptown House en Minton's Play House. Billie Holiday's song, waaraan Arthur Herzog Jr. wat sleutelde, slaat op de overigens dus afgelopen relatie met Jimmy Monroe die ten tijde van de opname ~~in de kast zat~~ in de kast zat wegens marihuana-smokkel. Met een orkest olv. Bob Haggart: "Don't explain".

plaat 3

Billie Holiday with Bob Haggart a/h Orchestra: Don't explain
8/7 - 3:11 - Coral CP 93 (Holiday, Herzog)
"Don't explain", eigen song van Billie Holiday, het werd een van de populairste in haar repertoire. Voor Decca in New York City, 14 augustus 1945. Joe Guy-trompet, Bill Stegmeyer-alt, Hank Ross en Armand Camgro-tenor-, Stanley Webb-baritonsaxofoon, 5 violen en 1 altviool, Sammy Benskin-piano, Tiny Grimes-gitaar, Bob Haggart-bas, Specs Powell-drums.

Nu een stuk uit de Decca-session van 22 januari 1946 en deze studio-bezetting. Joe Guy en Chris Griffin-trompetten, Bill Stegmeyer-alt, Hank Ross, ~~na~~ Bernard Kaufman en Armand Camgros-tenorsax ofoons. Joe Springer-piano, Tiny Grimes-gitaar, John Simmons-bas, Big Sid Catlett-drums. Plus vier strijkers. Stegmeyer staat als orkestleider vermeld bij deze opname van "Good morning heartache".

zelfde

Billie Holiday with Bill Stegmeyer a/h Orchestra: Good morning heartache. (Higginbotham, Drake, Fisher)
A/5 - 3:05 - idem

"Good morning heartache", Decca, New York City, 22 januari 1946. 13 maart maakt Billie Holiday één opname, met een kleine ^{dit keer} groep, wat de volgende maand opnieuw zou gebeuren. Als afsluiting nu die ene met Joe Guy-trompet, Joe Springer-piano, Tiny Grimes-gitaar Billy Taylor-bas, Kelly Martin-drums. Van Leonard Bernstein: "Big Stuff".

plaat 4

Billie Holiday a/h Orchestra: Big Stuff (Leonard Bernstein)
A/1 - 2:28 - Decca DE 9172

Billie Holiday and her Orchestra: "Big stuff", voor Decca in New York City op 13 maart 1946. Volgende keer o.a. twee songs met een kleine groep die in april werden opgenomen, die volgende keer is wel gewoon vandaag over een week, maar om 11 uur. Eén keer in de maand schuift de zaak even op, verder veranderd er ook na 1 december niets voor ons. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 300, MDR.

0 0 0 0 0

Ardig detail, nadat Lady Day dit ^{de 2° keer} zong:

*"Let's have a try, it may be that you're my joy"
banske in her doud Joe Jay los.*

NA 142216
opn 16.10.85
28:50